WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

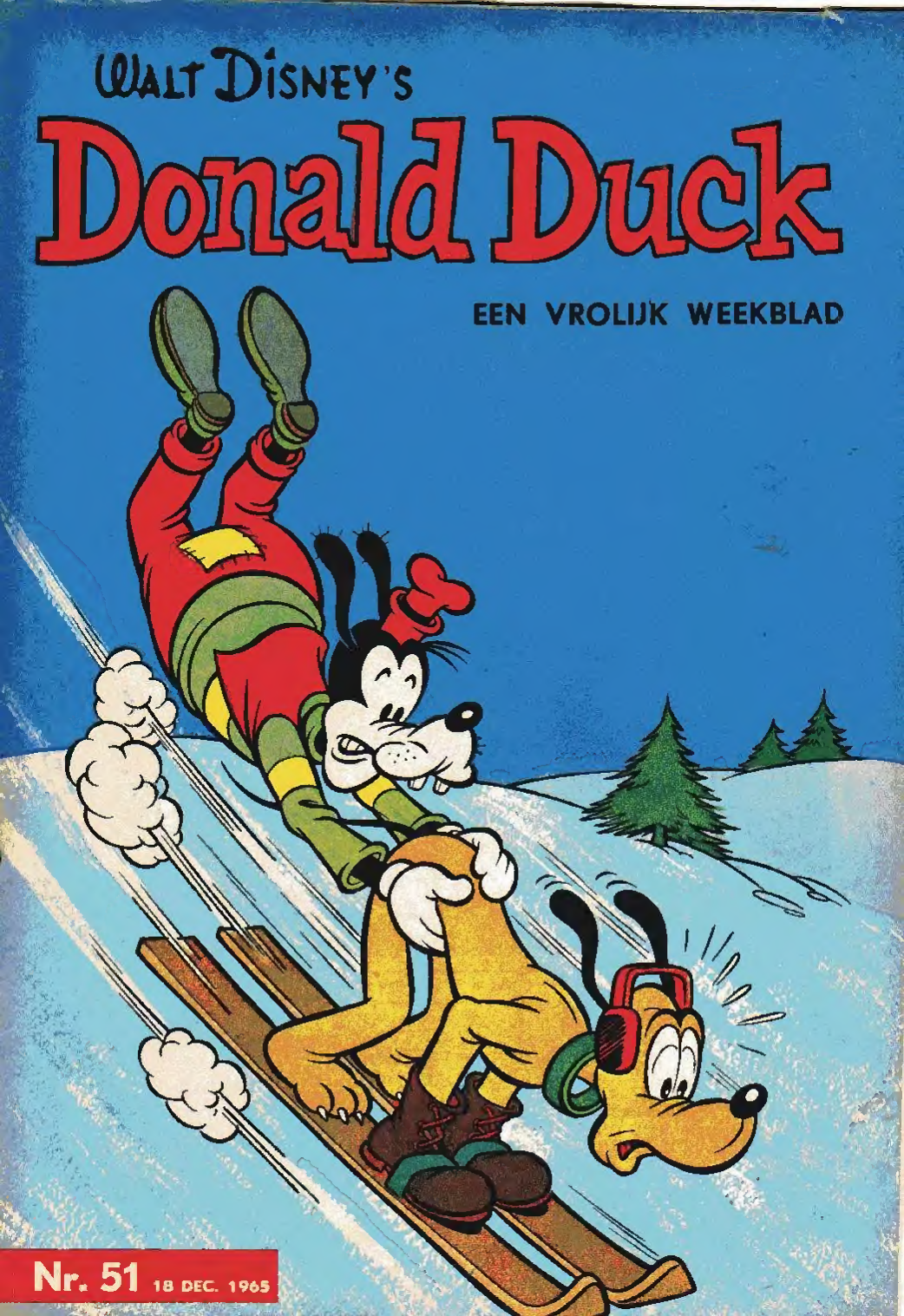

Nr. 51 18 DEC. 1965

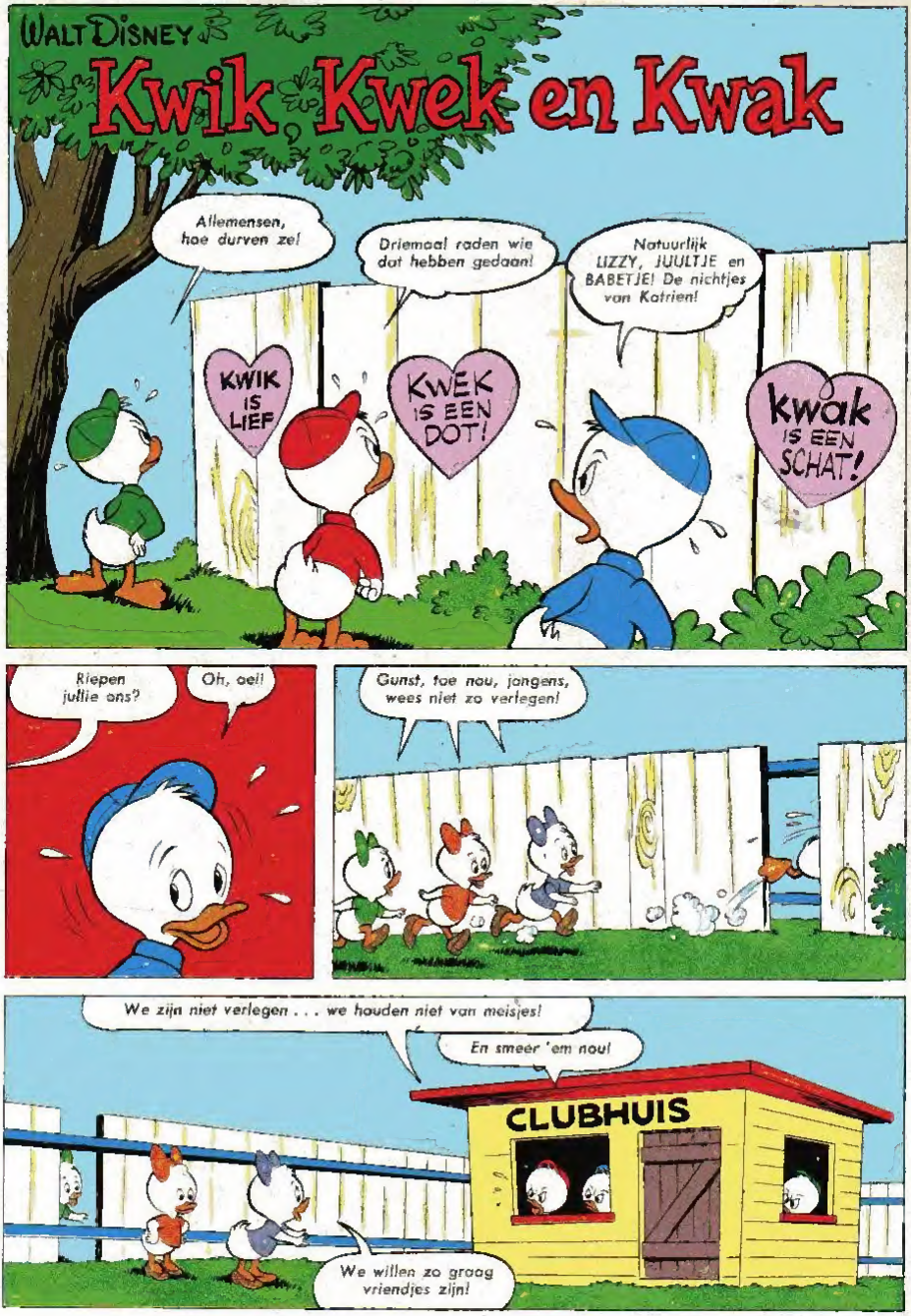
WALT DISNEY
Kwik Kwek en Kwak
Allemensen, hoe durven ze!
Driemaal raden wie dat hebben gedaan!
Natuurlijk LIZZY, JUULTJE en BABETJE! De nichtjes van Katrien!
KWIK IS LIEF
KWEK IS EEN DOT!
kwak IS EEN SCHAT!
Riepen jullie ons?
Oh, oe!!
Gunst, toe nou, jongens, wees niet zo verlegen!
We zijn niet verlegen . . . we houden niet van meisjes!
En smeer 'em nou!
CLUBHUIS
We willen zo graag vriendjes zijn!

Toe nou, mogen we in jullie clubhuis komen . . . asjeblieft?
WAT!? Vrouwen toelaten in ons speciale mannenhuis?
NOOIT!
CLUBHUIS
Heh! Dat heeft geholpen! Lizzy, Juultje en Babetje nemen de benen!
We moeten karton hebben . .
een patload. . .
en drie stokken!
Oh! Ik wist wel dat het te mooi was om waar te zijn!
Als de andere jongens dit eens zien!
Ik moet er niet aan denken!
We moeten zorgen dat ze weggaan — voor goed!
KWIK, KWEK en KWAK ZUIGEN OP HUN DUIM!
ZE SPELEN met POPPEN en TEDDY-BEREN!
BHUIS
maar ze kunnen geweldig BREIEN!

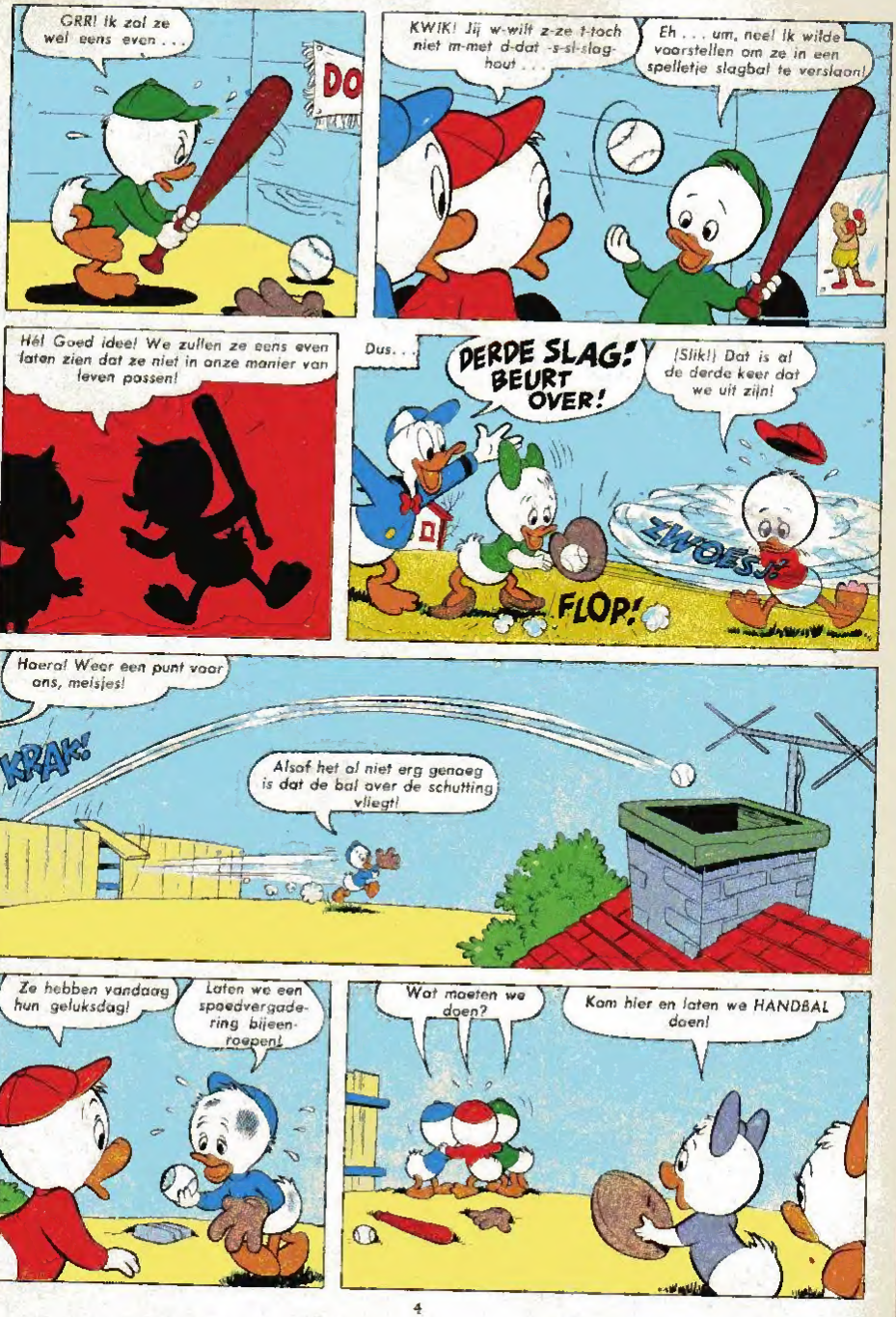
GRR! Ik zal ze wel eens even . . .
DO
KWIK! Jij w-wilt z-ze t-toch niet m-met d-dat -s-sl-slaghout . . .
Eh . . . um, nee! Ik wilde voorstellen om ze in een spelletje slagbal te verslaan!
Hé! Goed idee! We zullen ze eens even laten zien dat ze niet in onze manier van leven passen!
Dus. . .
DERDE SLAG! BEURT OVER!
(Slik!) Dat is al de derde keer dat we uit zijn!
ZWOEST
FLOP!
Hoera! Weer een punt voor ons, meisjes!
KRAK!
Alsof het al niet erg genoeg is dat de bal over de schutting vliegt!
Ze hebben vandaag hun geluksdag!
Laten we een spoedvergadering bijeenroepen!
Wat moeten we doen?
Kom hier en laten we HANDBAL doen!

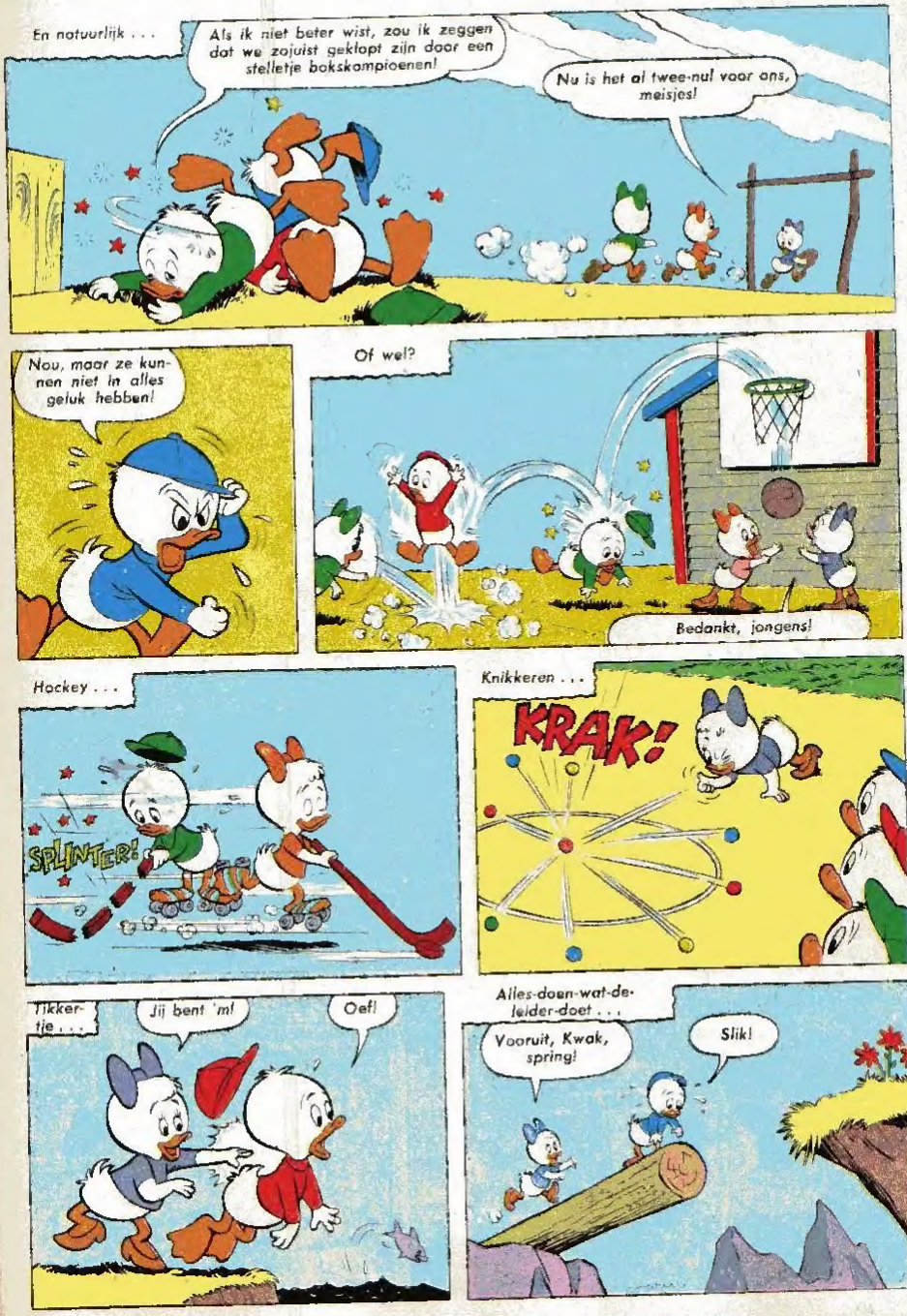
En natuurlijk . . .
Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat we zojuist geklopt zijn door een stelletje bokskampioenen!
Nu is het al twee-nul voor ons, meisjes!
Nou, maar ze kunnen niet in alles geluk hebben!
Of wel?
Bedankt, jongens!
Hockey . . .
SPLINTER!
Knikkeren . . .
KRAK!
Tikkertje . . .
Jij bent 'm!
Oef!
Alles-doen-wat-de-leider-doet . . .
Vooruit, Kwak, spring!
Slik!

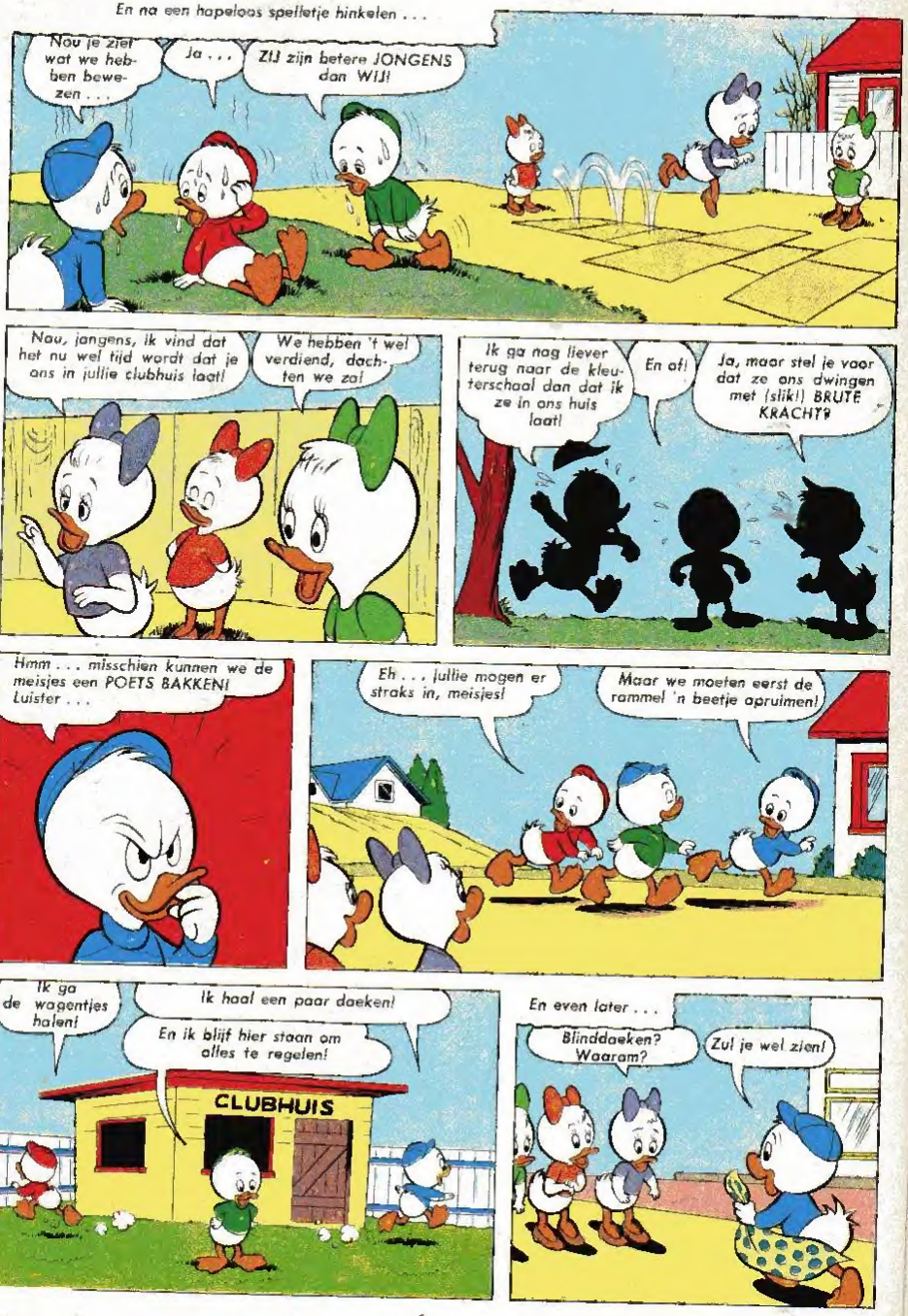
En na een hapeloos spelletje hinkelen . . .
Nou je ziet wat we hebben bewezen . . .
Ja . . .
ZIJ zijn betere JONGENS dan WIJ!
Nou, jongens, ik vind dat het nu wel tijd wordt dat je ons in jullie clubhuis laat!
We hebben 't wel verdiend, dachten we zo!
Ik ga nog liever terug naar de kleuterschool dan dat ik ze in ons huis laat!
En af!
Ja, maar stel je voor dat ze ons dwingen met (slik!) BRUTE KRACHT?
Hmm . . . misschien kunnen we de meisjes een POETS BAKKEN! Luister . . .
Eh . . . jullie mogen er straks in, meisjes!
Maar we moeten eerst de rammel 'n beetje opruimen!
Ik ga de wagentjes halen!
Ik haal een paar doeken!
En ik blijf hier staan om alles te regelen!
CLUBHUIS
En even later . . .
Blinddoeken? Waaram?
Zul je wel zien!

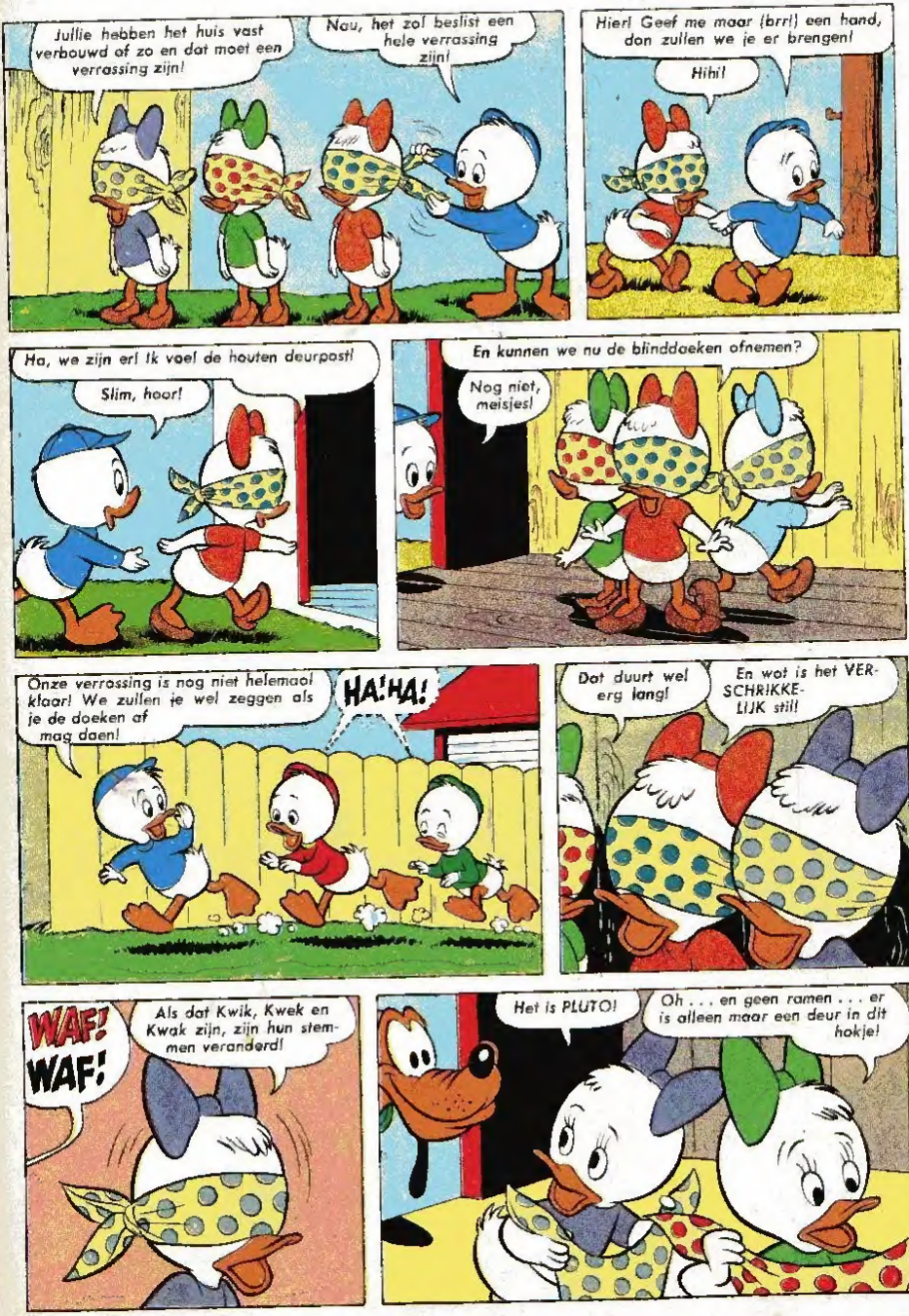
Jullie hebben het huis vast verbouwd of zo en dat moet een verrassing zijn!
Nou, het zal beslist een hele verrassing zijn!
Hier! Geef me maar (brrr) een hand, dan zullen we je er brengen!
Hihi!
Ha, we zijn er! Ik voel de houten deurpost!
Slim, hoor!
En kunnen we nu de blinddoeken afnemen?
Nog niet, meisjes!
Onze verrassing is nog niet helemaal klaar! We zullen je wel zeggen als je de doeken af mag doen!
HA!HA!
Dat duurt wel erg lang!
En wat is het VERSCHRIKKELIJK stil!
WAF! WAF!
Als dat Kwik, Kwek en Kwak zijn, zijn hun stemmen veranderd!
Het is PLUTO!
Oh . . . en geen ramen . . . er is alleen maar een deur in dit hokje!

Oh, wat een akelige jongens!
Ik vind ze te aardig om boos te worden, maar laten we doen alsof we ziedend zijn!
PLUTO
PLUTO

Ze zullen de deur van het clubhuis wel stevig op slot hebben gedaan!
Maar we kunnen hem uit de hengsels lichten!
Of er een tunnel onderdoor graven!

We kunnen niets van dat alles doen, meisjes!

Het clubhuis van Kwik, Kwek en Kwak is WEG!
Dat hebben ze toch wel knap gedaan!
Maar een clubhuis kan niet zomaar IN ROOK OPGAAN!

Aha! Kijk! SPOREN VAN WAGENWIELTJES . . . van TWEE wagentjes, lijkt het wel!
Zo! We zullen hun slinkse sporen volgen!

Maar NU?
Tss! De slimmeriken! Natuurlijk gaan ze over STENEN!

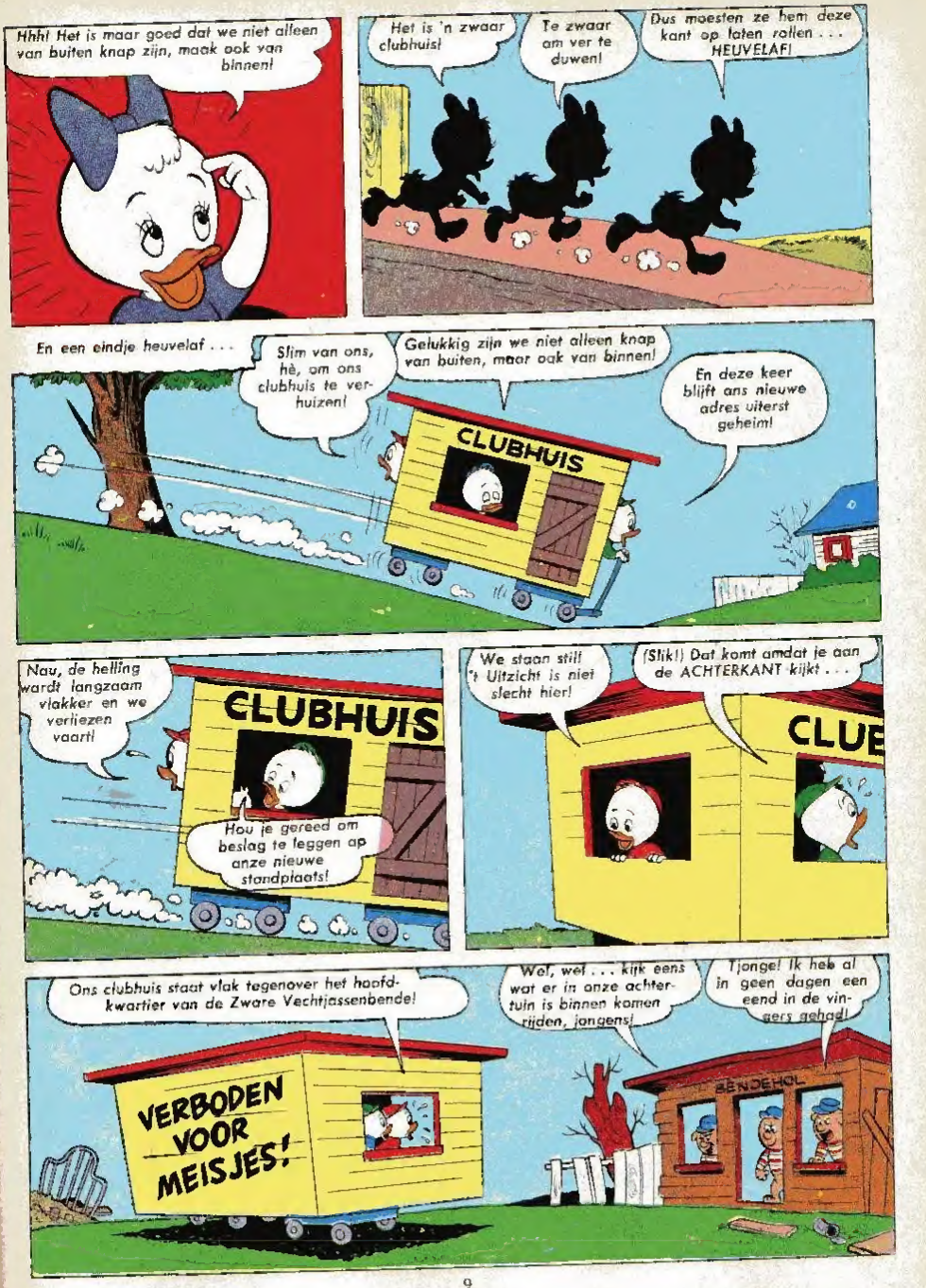
Hhh! Het is maar goed dat we niet alleen van buiten knap zijn, maak ook van binnen!
Het is 'n zwaar clubhuis!
Te zwaar om ver te duwen!
Dus moesten ze hem deze kant op laten rollen . . . HEUVELAF!
En een eindje heuvelaf . . .
Slim van ons, hè, om ons clubhuis te verhuizen!
Gelukkig zijn we niet alleen knap van buiten, maar ook van binnen!
En deze keer blijft ons nieuwe adres uiterst geheim!
CLUBHUIS
Nou, de helling wordt langzaam vlakker en we verliezen vaart!
Hou je gereed om beslag te leggen op onze nieuwe standplaats!
We staan stil! 't Uitzicht is niet slecht hier!
(Slik!) Dat komt omdat je aan de ACHTERKANT kijkt . . .
Ons clubhuis staat vlak tegenover het hoofdkwartier van de Zware Vechtjassenbende!
Wel, wel . . . kijk eens wat er in onze achtertuin is binnen komen rijden, jongens!
Tjonge! Ik heb al in geen dagen een eend in de vingers gehad!
VERBODEN VOOR MEISJES!
BENDEHOL

Nou, we zijn niet bang . . . niet erg ten-minste!
Ja, maar ze ka-men wel! (slik!) akelig dicht bij!
We kunnen veel dapperder zijn achter een dichte deur!
Maar zelfs een dichte deur kan die vechtjassen niet tegen houden!
(Oemps!) Wacht even, jongens . . . ruiken jullie hetzelfde zoete luchie dat ik ruik?
Ja . . . PARFUM!
Kijk eens, onze jongens zijn in moei-lijkheden!
Oh, we kunnen niet voor ze VECH-TEN . . . dat is niet damesachtig!
Hmm . . . ik bedenk net iets, meisjes!
Duik in 't stof! Maak je strikken los! Trek je schoenen uit!
Stelletje rare meiden!
?!
WAH-HAH-HAH-HAH!
BOE-HOE-HOE-HOE!
BLÈ-HE-HEH-HEH!
Ik snap er niks van!
Oh, arme kleine meisjes, jullie zijn helemaal verkreukeld!
Boehoe!
Snik!
Snif!

Oh, schamen jullie je niet, stoute Vechtjassen? Zelfs jullie vaders, de Zware Jongens, zullen baas zijn als ze dit horen! MEISJES! Fiel tach!
Welwel! Een pijnlijke vergissing, maar ze hebben het ver diend!
Gunst, jullie hebben ons heel wat klappen bespaard, meisjes!
CLUBHUIS
M-m-maar

We zullen jullie nu wel niet langer uit ons clubhuis kunnen houden!
We hebben hier toch nooit jets anders gedaan dan zitten en bedenken waarom we hier zaten!

Nou, dat gaat dan nu veranderen! Je hebt ons nooit de kans gegeven te zeggen waarom we erin wilden!
We willen er ons KEUKENTJE inrichten!
KEUKEN?!

Ja! Weet je, we hebben een fornuisje van tante Katrien gekregen en nu willen we er een plaats voor hebben, zodat we toffies kunnen maken!
TOFFEES?!

TOFFIES! Ik zou wel drie clubhuizen in m'n eentje tegen de heuvel op kunnen duwen voor TOFFIES! Tjonge!
CLUBHUIS

Dat is allemaal erg leuk en zo, maar ik vraag me nog steeds af wat de andere jongens zullen zeggen als ze hier MEISJES binnen zien! Zou niet

Zo..
Fijn dat jullie van je STRIKKEN DASSEN hebt gemaakt meisjes!
Jullie zien er nu echt als jongens uit!
CLUBHUIS

ditjesendatjes van Donald Duck

HULST MET NATTE VOETEN

Natuurlijk gaan jullie voor Kerstmis de kamer met hulst en dennegroen versieren. Als je de hulst ver van tevoren hebt gekocht, kun je de takken fris houden door hun stelen in een pot met nat zand te steken en ze op een koude plaats te zetten. De kerstboom blijft trouwens ook lang zijn groene naaldjes vasthouden als je hem met zijn voeten in nat zand zet!

Een jongen die een vak moest leren,
Die koos het klokken repareren.
Het viel niet mee, 't was even wennen
Om alles van een klok te kennen.
Hij werd er oud bij en ook grijzer
En elke dag nog klokke-wijzer!

wist je dat?

Van de kat en de uil wordt weleens gezegd dat zij in het donker kunnen zien. Maar er is geen dier dat zien kan in het pikkedonker. De kat en de uil kunnen wel veel beter zien dan wij bij maan of sterrelicht, maar, heus, dat straaltje licht hebben ze erbij nodig! Een kat vangt weleens een rat of muis in een donkere kelder of een andere ruimte waar geen enkel licht valt, maar die vangst heeft hij dan aan zijn scherpe neus of oren te danken, en beslist niet aan zijn „katte-ogen"!

EIGENWIJSJE «spelletje»

maak je eigen kerstkaart

Neem een stuk dun karton (bijv. ivoorkarton) van 10 cm breed en 12 cm lang. De ene helft van de tekening (zie voorbeeld) komt boven de middellijn van de kaart, de andere helft eronder. Nu kun je de tekening kleuren, of met lijm bestrijken en er goud- of zilverglitter op strooien. Snij het bovenste gedeelte van de tekening voorzichtig uit met een mes of schaar en vouw de kaart op de middellijn. Nu kun je je groet erop schrijven en de kaart naar een kennis of familielid sturen. En reken maar dat ze het leuk vinden, zo'n zelfgemaakte kaart van jou te krijgen!

OPLETTEN ALLEMAAL!!!

De winnaars van prijsvraag nr. 44 zijn:
1e prijs: H. Bosschaart, Noordweg 81, **St. Laurens-Zeel.**;
2e prijs: H. Hazelhof, v. Ieperensingel 43b, **Leens-Gr.**;
3e prijs: M. Grijzenhout, **Amsterdam**; Ha en He v. d. Berg, **Arnhem**; E. Jamin, **Maastricht**; A. v. d. Gaag, **Alkmaar**, T. Sleyp, **Muizen-Brabant, België**; W. Mouwer, **Meppel**; N. Veelenturf, **Bodegraven**; P. Rijntjes, **Utrecht**; I. de Kort, **Vught**; M. Swennenhuis, **Oldenzaal**; **4e prijs:** M. Zonneveld, **Rotterdam**; J. Teekman, **Zwolle**; M. Jacobs, **Breda**, G. Lunnebank, **Biltboven**; J. Pepels, **Stein**; Th. Jellesma, **Leeuwarden**; K. Hogers, **Nijmegen**; R. t. Beek, **Den Haag**; G. Gerstel, **Eindhaven**; A. Chin, **Landen W. 13, Engeland**; S. Speelman, **Heemstede**; F. Wijnand, **Emmeloord**; J. Baronner, **Middelburg**; R. Muller, **Hattem**; R. Veenstra, **Gorredijk**; R. Janssen, **Venraij**; J. Wieser, **Gouda**; Yv. d. Groot, **Coevorden**; H. v. Gool, **Enschede**; C. Meijer, **De Kwakel.**
De oplossing van prijsvraag nr 49 is: TOT ZIENS.

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Ziezo, dit keer begin ik voor de verandering eens met onze zieke vriendjes en vriendinnetjes. Nu Kerstmis nadert, hebben zij trouwens voorrang, vind ik.

CHAREL CORNELISSEN, 7 jaar - ansichtkaarten - Vlaa 2, Engelen (NB). BENNIE VAN VOORST, 4½ jaar kaarten - legpuzzels - Kinderziekenhuis Irene, Alteveer. JOHAN DE WIJZE, 4 jaar - gekleurde kaarten, speldjes - Centraal ziekenhuis, afd. C-3, Alkmaar. RIEKIE NIBBELINK, ± 10 jaar - postzegels - Dr Hans Berger-kliniek, Sanatorium De Klokkenberg, Breda. JEANETTEKE VAN EEKELEN, Geleen, bedankt voor alles wat jullie haar tot nu toe hebben gestuurd. JEANETTE MEES en KARIN STEVENS wilden zo graag in de Brievenbus staan. Vergeten jullie volgende keer je adres niet? De kaart vond ik prachtig, Karin. RINI HEEMSKERK uit Amsterdam is nu zeker alweer helemaal beter, hè? En WANDA ENGEL uit Bussum, speel je nog steeds zo veel met je Barbiepoppen? Dit was het dan weer. Schrijven jullie eens iets over je kerstrapport? Vergeet niet, duidelijk je naam en adres in de brief te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten. OOM DONALDS BRIEVENBUS. Het adres is: Postbus 792, Amsterdam.

Een van de spelers gaat de kamer uit. De anderen spreken af wie het „eigenwijsje" zal zijn, en bovendien welke beweging allen, behalve het „eigenwijsje", zullen maken als „hij" de kamer weer binnen komt. Het „eigenwijsje" moet namelijk iets anders doen, maar zo, dat het niet dadelijk opvalt. Als iedereen bijvoorbeeld de rechterhand naar voren steekt en de wijsvinger beweegt, steekt het „eigenwijsje" ook de rechterhand naar voren, maar hij beweegt daarbij zijn pink. Zo kun je natuurlijk ook meer, en ingewikkelder bewegingen maken. Hoe dwazer de bewegingen die iedereen maakt, hoe beter.

Degene die buiten de kamer is geweest, mag nu drie keer raden wie het „eigenwijsje" is. Lukt dat niet, dan moet hij de kamer weer uit gaan en kun je een nieuwe beweging verzinnen. Raadt hij het wel, dan gaat voor het volgende spelletje het „eigenwijsje" de kamer uit.

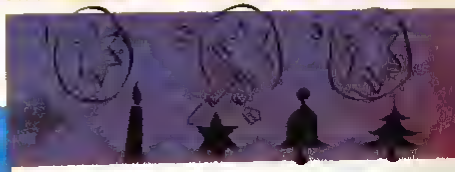

aardappelstempelen

We gaan een kerstloper maken met aardappelstempels. Je hebt nodig: een lange strook papier (je kunt zelfs een stuk net behang nemen, en op de achterkant stempelen) voor de loper, een paar grote aardappels, een mes, verf, pen en inkt.

Snij de aardappels in de lengte doormidden. Teken op het snijvlak een ster, een kerstklok of een denneboompje. Kerf de omtrekken van de tekeningetjes met het mes in de aardappel. Snij het gedeelte van de aardappel dat buiten de tekening valt, op 1½ cm diepte weg. Nu ligt de tekening „bovan op" de aardappel en je drukstempel is klaar. Je droogt hem met een schoon lapje af en strijkt er een dun laagje verf op uit. Nu zet je het stempel stevig op een stuk papier. Je moet eerst een paar „proefdrukken" maken vóór je op je loper begint. Als je er eenmaal de slag van beet hebt en de stempel is „ingewerkt", kun je aan beide lange zijden van de loper een rand van een of meer figuren drukken. Neem wel sprekende kleuren, zoals rood, groen en geel. Veel succes!

bij de tijd!

Twee jongens speelden in het park. „Hoe laat zou het zijn?" vroeg de ene jongen na een tijdje. „Nou, precies weet ik het niet, maar het is vast nog geen vier uur," zei de andere, „ik moest om vier uur thuis zijn van mijn moeder — en je ziet, ik ben nog steeds hier!"

OPLOSSING BEROEP VORIGE WEEK: DROGIST

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG no 51

Zoek woorden voor deze zeven tekeningetjes. Wanneer je een woord gevonden hebt, zet je dat in de vakjes met hetzelfde nummer. In ieder vakje mag maar één letter staan. Heb je alles ingevuld, dan lees je op de gele vakjes van boven naar beneden een woord.

Schrijf dat woord op een briefkaart en stuur deze vóór 23 december naar DONALD DUCK, postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de briefkaart en zet in de linkerbovenhoek: OPLOSSING Nr. 51, en daaronder wat je wilt hebben als je bij de prijswinnaars hoort: een autoped of een horloge.

WALT DISNEY
de kleine Boze Wolf
Een pan, Wolfje, een braadpan! Een reuzenbraadpan ... voor DRIE biggetjes ... Dit is mijn eigen uitvinding.
Ik kwam de smid tegen, vader! Wat heeft hij gebracht?
Met het nieuwste snufje: het Midas veiligheidsdeksel!
Het deksel valt vanzelf in het slot ...
.. en je kunt het alleen openen met deze sleutel.
.. die ik voortaan om mijn hals zal dragen!

Maar vader, die pon krijgen we nooit door de deur naar binnen!
Dat haeft aok niet! Ik heb daarginds een pracht van een stookplaats gemaakt!
Nu nog twee dingen brandhout eronder
Stop! Hier voorzichtig neerzetten!
..en de biggetjes erin!
En deze keer kun jij ze er niet uit redden!
Nu go jij haut hakken, dan vang ik intussen de biggetjes!
Lieve help, als ze zich nu maar niet laten vangen!

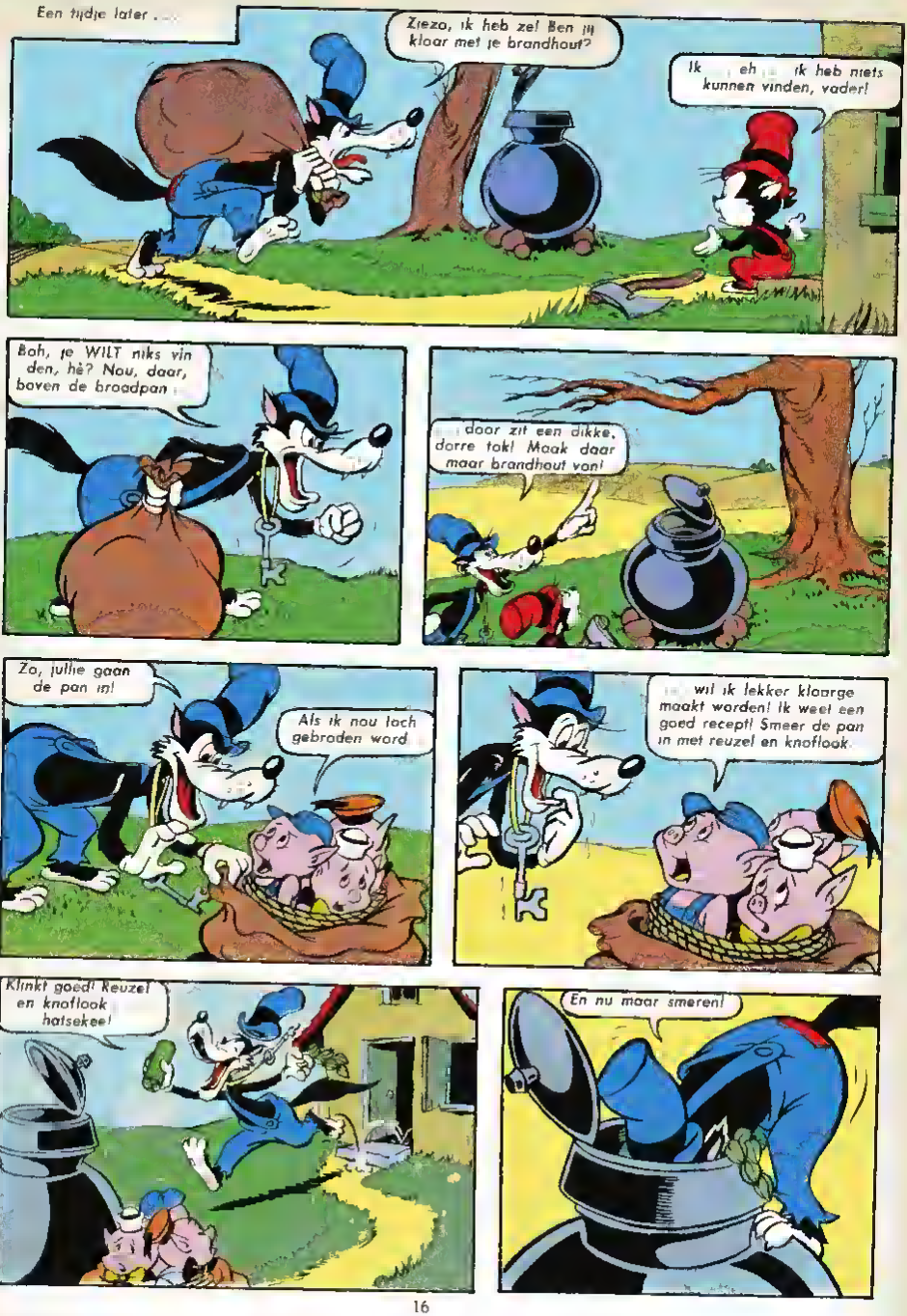
Een tijdje later . . .
Ziezo, ik heb ze! Ben jij klaar met je brandhout?
Ik . . . eh . . . ik heb niets kunnen vinden, vader!
Bah, je WILT niks vinden, hè? Nou, daar, boven de broadpan . . .
. . . daar zit een dikke, dorre tak! Maak daar maar brandhout van!
Zo, jullie gaan de pan in!
Als ik nou toch gebraden word . . .
. . . wat ik lekker kloorge maakt worden! Ik weet een goed recept! Smeer de pan in met reuzel en knoflook.
Klinkt goed! Reuzel en knoflook hatsekee!
En nu maar smeren!

HIER KOMT UW BRANDHOUT!
Smeer 'em goed, Midas! De hele bodem!
Pff! Die pan is wel diep!
Oeps! Precies op het veiligheidsdeksel!
KABONK!
Huh-HELP!
Haera! Midas zit erin!
LAMEDRUIT!
Tja . . . dat gaat niet! U hebt zelf de sleutel . . .
Je hebt ons WEER uit de nood gehaald! Dank je!
Helpen jullie even om die pan op een kruiwagen te zetten?
Ik zal hem naar de smid brengen! Die kan het deksel openmaken, het Midas-veiligheidsdeksel!
Die naam is goed! Het beveiligt ons . . .
. . . Hihihi! . . . Tegen Midas!

De vriesmannetjes

[illegible] M [illegible]

JUFFROUW Klaartje Smal wilde al o zo lang een ijskast hebben.
's Winters als het koud was, had ze er geen last van dat haar etenswaren bedierven.
Maar 's zomers... 's Zomers was het een ramp! Hoe dikwijls gebeurde het niet dat de melk zuur was? En dan, juffrouw Klaartje Smal woonde helemaal alleen. Als ze dus een onsje worst kocht, kreeg zij dat in één keer niet op. Dan bleven er een paar plakjes op het gebloemde schaaltje liggen. De volgende dag dacht juffrouw Klaartje dan: „Fijn, ik heb nog een paar plakjes worst voor op de boterham."
Maar o wat naar! De worst was bedorven door het warme weer! Dan sloeg juffrouw Klaartje haar handen in elkaar en riep wanhopig uit: „Ik heb toch echt heel erg een ijskast nodig. Kijk nu toch eens aan! Die heerlijke worst! Bedorven! Wat zonde! Wat zonde!"
En, met een treurig gezicht, gooide zij de worst weg.
Ja, het was waar, juffrouw Klaartje had een ijskast nodig. Vooral omdat zij alleen woonde en er dus dikwijls een restje eten overbleef.
Maar... een ijskast kost geld. En zoveel geld dat zij een ijskast kon betalen, had juffrouw Klaartje niet.
Dat was naar. Dat was zelfs heel erg naar.
Maar toen, op een winterdag, gebeurde er iets!
Juffrouw Klaartje stapte 's morgens uit bed. En meteen had zij het al in de gaten. Het was die nacht gaan vriezen!
„Brrrr!" klapperde juffrouw Klaartje. „Wat is het koud."
„Ik ga me vlug wassen en aankleden en dan gauw de kachel in de kamer opporren. Tjonge, tjonge, wat is het koud."
Klappertandend waste zij zich en kleedde zich aan. Toen liep zij op een holletje naar de huiskamer. Zij stookte de kachel op, deed er een kit kolen in en even later begon hij heerlijk te snorren.
„Ziezo," zuchtte juffrouw Klaartje. „Dat is beter. Het wordt hier nu echt gezellig. Weet je wat? Ik ga een lekker vers kopje thee zetten."
En, met de theepot in haar hand, liep ze naar de keuken. Maar wat was ze verbaasd toen ze daar kwam!
„Nee maar!" riep ze. En zij zette de theepot met zo'n klap op de keukentafel, dat het deksel ervan rinkelde.
„Nee maar!" riep juffrouw Klaartje weer. Zij keek met wijdopengesperde ogen naar het keukenraam. Want daar zag zij iets dat wij geen van allen ooit hebben gezien. Het keukenraam zat vol met de prachtigste ijsbloemen. Nu zul je zeggen: „Dat is niets bijzonders. Het is natuurlijk wel aardig, maar dat hebben we al zo vaak gezien!"
Maar dàt was het niet waar juffrouw Klaartje zo verbaasd over was. Zij zag wie die schitterende bloemen op de ramen maakte. Het waren kleine mannetjes. Zo klein als de nagel van een vinger. Zij droegen piep-piepkleine emmertjes aan hun arm. En zij hadden héél kleine penseeltjes in hun hand. Daarmee schilderden zij de ijsbloemen op de ruiten.
„Wie... wie zijn jullie?" stotterde juffrouw Klaartje.
Verschrikt keken de mannetjes om. Sommigen schrokken zó, dat zij op de vensterbank tuimelden.
Maar toen zij een beetje van de schrik bekomen waren, zeiden zij allemaal in koor: „Wij? Wij zijn de vriesmannetjes!"
„Ach!" riep juffrouw Klaartje. „Wat aardig. En schilderen jullie 's winters die prachtige bloemen op de ruiten?"
De vriesmannetjes knikten. „Vindt u ze mooi?" vroegen ze. Juffrouw Klaartje sloeg haar handen in elkaar. „Ik vind ze in één woord geweldig!"
De vriesmannetjes keken elkander aan. Toen knikten zij weer. Hun gezichtjes straalden.
„Dat is nu de eerste keer in al die tijd dat wij vriesmannetjes zijn, dat we eens een woord van waardering horen," zei een van de vriesmannetjes. „U bent een reuze aardige juffrouw. Weet u wat? Wij blijven heel de winter bij u. En wij zullen op al de ramen van uw huis bloemen schilderen. Zo mooi als u nog nooit heeft gezien. Behalve natuurlijk in de huiskamer," voegde hij er haastig aan toe. „Want daar brandt de kachel."

Illustratie Jan Wesseling

En zo bleven de vriesmannetjes de hele lange winter bij juffrouw Klaartje. Maar tja, aan alles komt een eind. Ook aan de winter.
En juist toen het eerste sneeuwklokje haar kopje boven de grond uitstak, vond juffrouw Klaartje alle vriesmannetjes op één rijtje op de vensterbank in de keuken. Ach, ach, wat keken die kleine kereltjes slp! Juffrouw Klaartje werd er naar van toen ze het zag.
„Maar wat is er toch!" riep zij medelijdend uit. „Is er iets naars?" Alle kleine hoofdjes knikten.
„Ach, vertel het me toch," vroeg juffrouw Klaartje. „Jullie hebben de hele winter zulke mooie bloemen op mijn ramen gemaakt. Nu wil ik jullie helpen als ik kan."
„Maar dat kunt u niet," zeiden de vriesmannetjes droevig.
„Kunt u de lente en de zomer tegenhouden?" vroeg het aller kleinste vriesmannetje.
Nee, dat kon juffrouw Klaartje natuurlijk niet.
En toen vertelden de vriesmannetjes haar dat zij alleen 's winters maar konden werken. Dat zij in de lente en 's zomers werkeloos waren omdat het dan niet lukte, mooie ijsbloemen te tekenen. „En dat vinden wij toch zo verschrikkelijk akelig. Wij schilderen zo graag, oh, oh!", Alle vriesmannetjes barstten in snikken uit.
Juffrouw Klaartje vond het allemaal zo zielig voor die aardige, ijverige mannetjes, dat er bij haar ook een grote traan langs haar neus omlaag biggelde.
Ach, ach, wat was iedereen treurig. Maar ineens... ineens kreeg juffrouw Klaartje een idee!
Zij legde haar wijsvinger langs haar neus, keek de mannetjes slim aan en vroeg: „En waar blijven jullie dan al die tijd?"
„Wij zoeken een plekje op waar de zon niet schijnt. En daar overzomeren we dan," zeiden de mannetjes somber.
„Maar dan weet ik wat!" riep juffrouw Klaartje. „Willen jullie een eigen huisje hebben? En willen jullie 's zomers werken?"
„Natuurlijk willen we dat!" riepen de vriesmannetjes. „Maar dat kan immers niet."
„Dat kan wél," antwoordde juffrouw Klaartje triomfantelijk.
Zij pakte de mannetjes een voor een met emmer en al op en zette ze in het afwasteiltje. Toen liep zij met 't teiltje onder haar arm naar buiten. Naar de zijmuur van haar huis. Die muur was op het noorden. Er kwam dus nooit zon. En tegen de muur was 'n vliegenkastje getimmerd. Voorzichtig zette juffrouw Klaartje de mannetjes in het kastje. „Ziezo," zei ze. „Hier mogen jullie de hele zomer wonen. Zo nu en dan zet ik hier een kan melk, een schaaltje worst of iets anders neer. Daar mogen jullie dan met je ijspenseeltjes op schilderen."
„Heerlijk!" jubelden de mannetjes. „Hoera voor juffrouw Klaartje!"
En wat denken jullie dat juffrouw Klaartje zei toen ze 's zomers een kan melk naar het kastje bracht? „Hoera, ik heb een ijskast! De beste ijskast van de wereld. Met echte, échte vriesmannetjes erin."

WALT DISNEY

Hiawatha

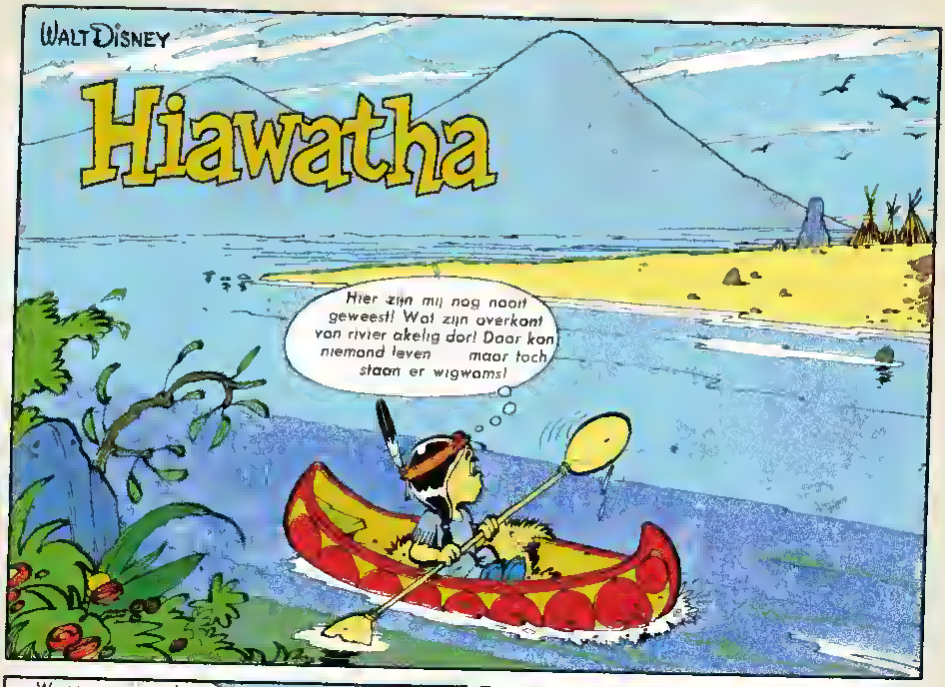

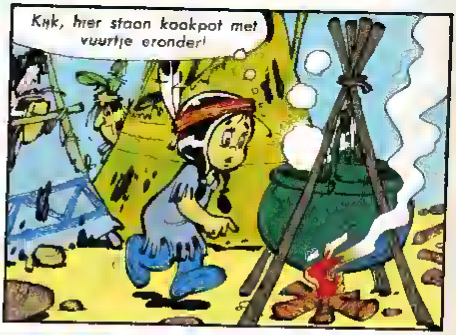

Boehoe snik! Vreselijk! Niemand mogen weten wat in onze kookpot zijn! Niemand mogen schande zien! Mij moeten jou gevangen houden!
De volgende dag .
DAPPERE BROEDERS EN ANDERE INDIANEN ..... Mij zijn heel ongerust! Zilverslang zijn verdwenen! Wij moeten allemaal overal goon zoeken!
Wie spoor van haar vinden, blazen hard op buffelhoorn!
Eén van de kano's zijn weg! Zilverslang zijn misschien bootje gaan varen?!
Mij zijn nog nooit zo ver zuier op geweest, maar mij vinden geen spoor van Zilverslang!
"ZOEF!
OEF!
GA WEG, KLEINE POTTEKIJKER! VOLGENDE KEER MIJ SCHIETEN RAAK! FOETSIE, FOETSIE!
Rare Indiaan! Dat zijn vast niet pluis!
Mij moeten angezien naar overzijde komen! Mij dat doen op listige oude Indianenmanier!

PFFT! Blub blub!
Ha, hij hebben mij niet gezien!
Zilverslang! In een kooi opgesloten!
Ooh, weer pottekijker! Foei! Brr!
Pakkum!
TOETTOET!
Oef! Hij blazen alarm!
Dan wij zijn verloren! Zijn broeders zullen komen, kijken in kookpot ... oooooh!
En onze schande worden bekend in ganse land!
TE WAPEN! TE WAPEN! VREEMDE KRIJGERS IN AAN TOCHT!
WE MOETEN ONS VERDEDIGEN!
Nee, we zijn te zwak en uitgeput van honger! Wij geven ons over!

Waarom jij hebben mijn dochter gevangen?
Als zij vertellen wat in onze kookpot zit, zullen alle Indianen ons minachten en uitlachen . . .

Ons land zijn zo dor en arm en wij zijn zo hongerig, wij maken soep van torren!
Ja vader! Zielig hè? Zij hebben geen mais, geen vruchten, geen pap voor kleine kindertjes . . .

TOCH ZIJN MIJ BOOS! Vreselijk boos! Jullie hebben mijn dochter gevangen, nu mij nemen jou gevangen!

Vooruit, in kano's! Allemaal!
Oef . . . oef! Onze straf zal vreselijk zijn!

Arm opperhoofd, mij zijn nog steeds boos! Maar mij lachen niet om torrensoep! Mij hebben medelijden met jou en je magere kindertjes! Jij krijgen van mij vruchtbaar grondje om mais te verbouwen, en jij krijgen nu grote maaltijd om honger te stillen! Eet smakelijk!
?
Oef! Maiskoekent
Mmm! En vruchten! Heerlijk!

Avontuur in Frankrijk

GESCHREVEN DOOR
ROBERT BATEMAN

Archie, Harry en Eddie zyn er in alle vroegte op uit gegaan om de familieschat van Eddies gestorven oudera op te diepen in Garabit. Op hun tocht zien zij Rudolf, die hun dat kennelijk wil beletten. Is hij alleen of heeft hij een medeplichtige? Archie gaat op verkenning en ontwaart twee worstelende figuren. Hy meent Rudolf en Harry te herkennen. Hy gaat de hulp in roepen van Eddie en zegt dat Harry in gevaar is. Dan hoort hij Harry's stem: „Waar heb je 't over, Archie? Ik ben hier!"

HET was of er een emmer ijskoud water over Archie's hoofd werd uitgestort. Hij voelde zich even opgelucht als verbaasd. „Maar wie is daar boven dan aan 't vechten met Rudolf?" vroeg hij.

„Aan 't vechten met hem?" Het verschrikte antwoord kwam van twee stemmen tegelijk, toen klauterden Harry en Eddie de steile helling op, naar hem toe. In de verte klonk het geluid van de worsteling die nog steeds voortduurde.

„Vergeet 't maar," zei Harry plotseling. „Wij boffen erbij. Kom, laten we naar onze schuilplaats teruggaan."

„Maar ...?"

„Luister, als we bondgenoten hebben, des te beter. Het bewijst alleen maar dat wij niet de enigen zijn die Rudolf graag onder handen willen nemen. Wat daar gebeurt is niet onze zaak. Ik ga terug om ons werk af te maken." Voorzichtig liet hij zich langs de helling omlaag zakken. Eddie ging hem achterna. Archie stond nog enkele ogenblikken besluiteloos te wachten, toen werd de beslissing voor hem genomen. Zijn voeten gleden uit over een paar losse, gladde stenen en hij schuifelde, op het zitvlak van zijn broek, pijnlijk naar beneden.

Voor hem zag hij, halverwege de smalle opening tussen de twee huizen, hoe Harry met zijn mes schraapte aan een spleet tussen de stenen.

„Er komt al beweging in," zei hij opgewonden. „Het grote moment breekt voor je aan, Eddie. Over tien seconden ben je misschien een rijk man."

„Misschien," herhaalde Eddie. „Ik geloof het niet eerder voor ik het zie, Harry. Ik weet nog steeds niet zeker of mijn moeder wel wist wat ze deed."

„Nou, dat wist ze best," puftе Harry, terwijl hij met twee handen aan een groot blok graniet wrikte. „Dit wordt niet op zijn plaats gehouden door de oorspronkelijke metselkalk. Er zit overal cement om heen. Deze steen is er al eens eerder uitgehaald en weer ingezet. Kijk uit!"

De waarschuwende kreet kwam juist op tijd. Eddie en Archie waren, terwijl hij sprak, steeds dichter bij gekomen en ze hadden nog maar net tijd om achteruit te springen vóór de steen met een harde klap op het traliewerk daarondar viel. Wolken stof en gruis kwamen naar boven en de ijzeren stangen weergalmden als gebarsten klokken.

Harry stak zijn hand uit naar het open, donkere gat in de muur. Vlak bij de rand echter hield hij zijn hand terug. Hij keerde zich naar Eddie.

„Wat is er? Zijn er slangen daarbinnen?"

„Nee, maar ik vergat bijna één ding, Eddie. Dit voorrecht komt jou toe."

Zelfs in het slechte licht kon Archie zien dat Eddie Dewlack verbleekte. Het was heel begrijpelijk. Hij had tien jaar lang op dit ogenblik gewacht en dat was een hele tijd. Tien jaar lang had hij zich beziggehouden met giswingen, vermoedens, twijfels en tenslotte was hij koppig elke stuiver gaan sparen om de reis te kunnen maken. Toen kwam de opwinding van de reis zelf en de schokkende ontdekking dat Rudolf, op een of andere raadselachtige wijze, van Eddies geheim op de hoogte was, en hem bespioneerde.

„Ga je gang maar, Eddie," zei Harry rustig. „Heb je soms liever dat we je even alleen laten?"

Eddie schudde zijn hoofd. „Nee, ik wil niet dat juist hier ..." Het is alleen maar, omdat ..." Aarzelend, alsof hij, nu het ogenblik was aangebroken, dit wilde uitstellen, stapte hij naar voren en stak zijn hand in het gat. Archie zag een verbaasde, geschrokken uitdrukking op zijn gezicht verschijnen. Eddie stak zijn hand nog dieper in het gat.

„Wat is er? Kun je er niet bij?"

Eddies stem klonk schor. „Er ligt helemaal niets! Ik kan de achterkant raken, maar het gat schijnt volkomen leeg te zijn. Rudolf is ma vóór geweest, dank ik."

„Maar dat is krankzinnig! Die steen is er wel eerder uitgehaald, maar dat moet jaren en jaren geleden zijn. Het cement was bijna even hard als het graniet. En nog wat, zonder jou kon Rudolf nooit bebben geweten waar hij moest zoeken."

Eddie trok zijn hand terug. „Probeer 't dan zelf. Als je 't mij vraagt, beeft er nooit wat in dat gat gelegen." Hij wendde zijn hoofd om en kon zich nauwelijks goed houden. „Het was me niet te doen om het geld, eerlijk niet. Maar ik hoopte zo dat er misschien iets ..."

„Hé, er ligt hier wèl wat!" Harry's stem klonk triomfantelijk toen hij er een klein schaaltje uit te voorschijn haalde; het was grijs en verkleurd. Hij wreef er een paar maal over met zijn duim en gaf het toen aan Eddie. „Dat is echt zilver, geloof ik. Dit bewijst dus, dat je moeder geen onzin schreef in haar brief. Ze was net zo bij haar verstand als iedereen."

Hij krabde achter zijn oor. „Maar waar is de rest?"

Archie keek hem aan, toen naar het gat in de muur. Hij kreeg een wonderlijk gevoel — een gevoel dat hij al eens eerder had gekregen toen hij probeerde een mysterie op te lossen — namelijk, dat ergens diep in zijn gedachten de waarheid lag en dat deze te voorschijn zou komen zodra hij de sleutel had gevonden en die in het slot had gestoken. Hij haalde diep adem en voelde het dikke pak foto's tegen zijn ribbenkast drukken.

„Kom mee!" riep hij. „Volg me!"

Hij zag de verbijsterde uitdrukking op Harry's gezicht, maar hij gaf geen nadere verklaring. Daar was geen tijd voor. Tot zijn grote schrik besefte hij opeens dat hij al te laat zou kunnen zijn. Je bent me ook een detective, mopperde hij kwaad tegen zichzelf terwijl hij tegen de helling opklauterde en de anderen die hem volgden, een kleine lawine van steentjes bezorgde. Toen hij de top had bereikt, riepen ze hem na, maar hij wachtte niet op hen.

Hij was ongewapend, dat wist hij maar al te goed, maar dat kon hem toch niet weerhouden. Dit was een ogenblik waarbij je niet eerst nog eens naar wapens ging zoeken. Zijn ogen zochten gespannen naar de plek van de worsteling. Werd er nog gevochten? Zo niet

Plotseling zag hij het rotsblok recht voor zich en de twee gedaanten hielden elkaar nog vast omklemd Rudolf lag onder en probeerde uit alle macht zijn tegenstander van zijn borst af te duwen
Archie rende er op af niet luisterend naar de waarschuwende kreten van Harry achter hem Hij was te bang voor wat er zou kunnen gebeuren door zijn eigen ongelooflijke stommiteit, om zich zorgen te maken over zichzelf
Maar toen hij op de rots afsprong om zich in het gevecht te storten, maaide Harry hem met een krachtige zwaai van zijn arm opzij Hij struikelde en viel en hoorde Harry brullen, die op de rug van Rudolfs aanvaller

Illustratie
TED MATHIJSEN

was gesprongen en [illegible] paar onbekende schouders rukte

Archie deed opnieuw een poging om aan het gevecht deel te nemen en ditmaal deed Eddie mee. Samen met Harry tilden zij de worstelaars van de grond, maar zelfs toen de twee vechtenden rechtop stonden, was het onmogelijk de klauwende mannen van elkaar los te rukken Harry loste het probleem op Archie zag hem uithalen en herinnerde zich te laat al de bedreigingen die Harry had geuit De rechtse directe kwam zo hard aan, dat Rudolf ternauwernood op zijn benen kon blijven staan Hij keek Harry glazig aan alsof hij nu pas zag dat anderen zich in het gevecht hadden gemengd en zakte toen op de rots door zijn knieën

Eerst nu scheen Harry op te merken wie de andere man was Zijn ogen werden groot van verhazing „Alphonse!"

Rudolf kwam moeizaam overeind en schudde zijn hoofd als een hond die uit het water komt Eddie keek hem aan, toen naar de bijgenda Alphonse en dan weer naar hem Zijn gezicht was wit van woede „Je hebt je verdiende loon! Jij hent vast een Nazi geweest in da oorlog en jij hent hier naar toe gekomen om alles te stelen, toen het cement nog zo nat was dat je gemakkelijk kon zien waar je moest zoeken!" Rudolf keek Eddie onheilspellend aan.

„Nou?" riep Harry. „Is dat de waarheid of niet?"

„Ik begrijp 't niet," zei hij moeilijk. „Ik wes slecht neun jare alt toen de oorlog endete Aber wat vertelt Eddie doch alles over stelen en natte cement?"

„Doe nu maar niet alsof je van niets weet!" Eddie stond dreigend over Rudolf heen gebogen. „Ala je [illegible] stal, dan heb je 't vanmeche gestolen of vorige week"

„Wat gestolen?"

Archie kwam snel tussenbeide „Hij heeft helemaal niets gestolen, Eddie In de eerstep laats heeft hij daar geen kans toe gehad. Ten tweede — Harry zei dat de steen in geen jaren van zijn plaats was geweest"

„Waarom moest hij dan mijn koffer doorzoeken? Waarom moest hij mijn zakken rollen in Parijs? Waarom moest hij me dan door de hele stad nalopen en dit ook nog eens doen toen we in St-Flour waren?"

„Koffer doorzoeken?" Rudolf kwam op één elleboog overeind „Ik zocht überhaupt nieks Das enige wat ik deed, is wat je oom mij opdroeg te doen Daar werd ik voor betaald Er sagte mir das hij hang was das jij op zoek gaan sollte naar de man die jouw vater doodde"

„Wat?"

„Hij maakte zich grote zorgen Hij sagte das jij een geheime boodschap had von deine moeder, en dat ik scherp op jouw letten sollte zolange wir in Frankreich waren Hij dachte das jij die man zoeken gaan zou om je te wraken"

„Wreken," verbeterde Archie hem automatisch „Dus dat telegram dat je uit Spanje verstuurde, was aan Eddies oom gericht?"

Rudolf sperde zijn ogen wijdopen „Jy weet davon? Heht jy mich bespied?"

„We dachten dat je een dief was, Rudolf"

„Ik hin in mijn ganse leven kein dief gewezen! Alles was ik deed, was in opdracht von zijn oom"

Rudolfs stam klonk opeens klagelijk „Also daarvoor word ik verdacht von mistatige hendelingen an door deze gek in elkaar geslagen" Zijn duim schoot boos uit in de richting van Alphonse.

„Hij is niet gek," zei Archie droog, maar juist toen hij dit zei, draaide Alphonse zich om, maaide Eddie met één wilde stoot omver en rende naar de helling, die naar de twee oude huizen voerde

Harry hrulde van woede en holde hem achterna, Archie achter zich latend Alphonse verdween over de heuvelrand en veroorzaakte, terwijl hij zich naar beneden liet glijden, een luidruchtige stroom van vallende stenen

Eddie, die de klap alweer te boven was, stond een ogenblik later naast Archie en samen renden ze de helling af Ze konden hun vaart niet inhouden en vlogen alle twee tegen de achtermuur van de huizen. Met zijn handen op zijn knieën stond Archie naar adem te snakken an kon zich ternauwernood herinneren waar hij was en wat hij deed. Hij voelde zich duizelig en de muur van het huis zwaaide op hem toe en van hem af. Bij het zien van Rudolf echter, die zich moeizaam en pijnlijk de helling af liet zakken, kwam hij weer tot zijn positieven Hij rende verder, door de opening tussen de huizen en naar het graspad dat op de weg uitkwam

Alphonse had de weg bereikt en heende rechtsaf, alsof hij naar het meer toe wilde

Het meer! Er moesten daar motorboten zijn Als het hem lukte er een op gang te krijgen, kon hij aan de overzijde komen, waar het dichte bos helemaal tot aan de waterkant reikte. Had hij dit eenmaal bereikt, dan was het onmogelijk hem nog te vangen, hoa snel ze ook rond het meer gingen

Archie begon te hollen Met elke ademtocht had hij moeite en hij liep ver achter Eddie, die wear op krachten scheen te zijn gekoman. Het terrein zat vol gaten en holen an veel sneller kon hij onmogelijk vooruit komen. Hij keek op en zag dat Harry tempo hegon te verliezen, waardoor Alphonse eike seconden meer voorsprong kreeg

Toen, verder op de weg, kwam opeens een figuur uit het dichte kreupelhout te voorschijn, die Alphonse de pas wilde afsnijden. Het was Rudolf Deze had kennelijk aen ander pad genomen, het pad waarlangs hij een week eerder was ontsnapt, maar nu stond hij aan de kant van da achtervolgers, inplaats van de achtervolgde

Alphonse zag hem ook en hield zijn pas in Hij stond stil, draaide zich om an keek naar Harry, die juist de weg had bereikt

Hij draaide, alsof hij niet kon healuiten wat hij zou doen Harry, die Rudolf zag staan in de verte, vatte nieuwe moed Alphonsa zat in het nauw

Toen schoot Alphonsa plotseling de weg af, de hosjes in en rende de heuvel op, recht op Archie af.

Archie is alleen en Alphonse voelt zich bedreigd Zal deze geen geweld gaan gebruiken in zijn benarde positie? Het wordt moeilijk voor Archie . . .

SPEELENDERWIJS

Tom Poes en de WISPEN

!!!
DE WISPEN MISTEN DE SOESOEBLOEMGEUR EN ZWERMDEN UIT, DE WIJDE WERELD IN.
ZODRA FAKIR PRIK BEVRIJD WAS, NAM HIJ ZIJN VLIEGKLEED EN VLOOG UIT OM HEN TE ZOEKEN.....
ZO IS HET GENOEG, HEER FAKIR, DANK U WEL! DE REST VAN HET VERHAAL KEN IK AL.
AHOY! BAMBOEPIJPER! SPEEL NOG ES ZO'N TOONLADDER!
GOED ZO, BEDANKT!
BLOBBERS HEEFT ME DE KOSTEN DIK VERGOED. NU ?NS KIJKEN OF HET DE HADJEMEMARA ERNST IS MET DIE TAPIJTEN....
TAXI!
TAPITAX
TOT UW DIENST, MENEER. WAARHEEN?
TAPITAX

NAAR DE "ALBATROS" IN DE HAVEN. ALS JE MEEWILT, JONGMAATJE, STAP DAN IN.
GRAAG, KAPITEIN. DAG, HEER FAKIR.
HOUDT BRODDELS DIE RARE BAAN? BLIJFT HIJ IN DOEMARAKAR?
NEE! DAT ZOU ERG ZIJN! NU KAN HIJ WEL VLUCHTEN, MAAR DAN MOET HIJ EERST DIE BLOEMENGEUR KWIJT.
MISSCHIEN WEET IK DAAR IETS OP....
ZIE WAT JE DOEN KUNT, MENEER. DE "ALBATROS" WACHT NOG WEL EVEN, MAAR NIET AL TE LANG. HIJ LIGT ONDER STOOM EN KIJK ES: PROPVOL OOSTERSE TAPIJTEN!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen** en **Suriname:** ƒ 13,— per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 23,40 per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

Jongens! Meisjes!
Doe mee aan de grote wedstrijd van Heinz en win f 150.-

Wat moet je doen?
Kijk goed naar de plaatjes hierboven. Ze lijken precies hetzelfde maar... in het onderste plaatje zitten 7 verschillen. Zoek ze alle 7 op! Zet in de onderste tekening een kruisje bij elk verschil dat je vindt. Knip de plaatjes uit. Vraag moeder om het etiket van een pot Heinz Sandwich Spread. Maak een rijmpje of een leuke zin waarin je zegt hoe lekker je Heinz Sandwich Spread vindt. Je mag niet meer dan 18 woorden gebruiken!
Stop de plaatjes, het middendeel van het etiket van een pot Heinz Sandwich Spread en je zinnetje of rijmpje in een envelop. Stuur deze naar Heinz in Elst. Vergeet niet je naam en adres duidelijk te vermelden en zet links bovenaan op de envelop „WEDSTRIJD".
Als je dit blad niet wilt beschadigen, kun je de Heinz wedstrijddeelnemerskaart gebruiken die je in de winkel krijgt.

Er zijn 20 prijzen van f 150.-.
Stel je voor: als je alle verschillen in het plaatje hebt opgespoord en een rijmpje of een leuke zin hebt bedacht, maak je kans om één van de 20 gelukkigen te worden die f 150.- winnen!

Denk je eens in wat je daar allemaal voor kunt kopen! Een fiets, een tent, een helemaal-complete elektrische trein of een grote poppenfamille... Doe mee! Begin meteen!
Let op: Doe je inzending voor 10 januari 1966 op de post!

Vraag in de winkel om je deelnemerskaart!

Lees de wedstrijd-voorwaarden!
De inzendingen worden door een deskundige jury, bestaande uit 1 literator en 2 reclame-experts, beoordeeld. Over deze wedstrijd kan niet worden gecorrespondeerd. Alle prijswinnaars krijgen vóór 1 februari 1966 schriftelijk bericht. Alle inzendingen worden eigendom van HEINZ N.V.
De deelnemers mogen niet ouder zijn dan 15 jaar en met niet meer dan één inzending aan deze wedstrijd meedoen.

HEINZ 57